

יום א', ח' בסיון תשס"ב (19 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב ושמח!

על-פי מסורת ישראל, דוד המלך נולד וגם נפטר – כעבור 70 שנה – ביום חג השבועות. מובא במדרש 'ילקוט שמעוני' [בראשית מ"א] שהקב"ה הראה לאדם הראשון את כל הדורות. כשראה את דוד שהוקצבו לו רק שלוש שעות חיים (!), החליט לתת לו במתנה 70 שנה מחייו, ואמר: "רבונו של עולם, יפיות זו, מלכות וזמירות הללו, נתונות לו במתנה שבעים שנה, שיחיה ויהא מזמר לפניך". ואכן, נלקחו 70 שנה מחייו של אדם, והוא חי אך 930 שנה, "ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימות." [בראשית ה' 5] על מוצאו של דוד, מספר חיים נחמן ביאליק:

ערפה ורות המואביות אחיות בנות אב אחד היו, בנות עגלון מלך מואב, ושתייהן נערות יפיפיות ונחמדות למראה. בנות בקעה וערבה: ותהי ערפה הוללה וסוררת ועזת נפש מעודה כביכרה קלה. ורות היתה תמה וצנועה וחרדה כאיילת השדה.

ועגלון מלך מואב איש בריא וכבד בשר ושמן מפרקת כתוא הבשן, כי היה מושבו במשמני ארץ, עשבות ערבותיו גבהו כקומת איש ולעשתרותיו אין קצה. ויעבוד את כמוש אלוהיו בשמחה ובטוב לבב, ויערוף לו ממבחר איליו ועתודיו, ויכבד ידו על בני ישראל שכניו, ויצר להם בכל שעריהם. ובכל זאת ירא בסתר לבו גם את אלוקי ישראל ויתן כבוד לשמו, כי אמר: מי יודע, אולי אלוקי העברים אלוקים, וידו גדולה וחזקה.

ויהיו בימים ההם, ויהי רעב ביהודה, ובמואב היה לחם. ויבואו מבית-לחם, יהודה איש אפרתי ושמו **אלימלך** (משופטי ישראל) לגור בשדה מואב, הוא ואשתו הנדיבה **נעמי**, ושני בניו הרכים, **מחלון וכליון**. ויחמול עגלון על האפרתים ולא הרע להם. וגם מקום לגור נתן להם בקצה נחלתו, ויגורו בשדה מואב.

וימת אלימלך איש נעמי בארץ מגוריו, ותישאר האשה ושני בניה בכבד אבלם ויגונם על אדמת נכר. וירא עגלון את בני האפרתי הרכים והענוגים כי טובים הם, ויתן להם את שתי בנותיו לנשים, וגם לאמם היטיב בעבורם וישמח על דבקו בזרע ה'. אך אלוקים לא אמר לדבק טוב.

וימנע משתי האחיות פרי בטן. ותשבנה הנערות נכריות ועגומות נפש בבית חמותן האלמנה. ויכלו ימיהן באפס ששון. ומחלון וכליון גם הם לא התנחמו בנשיהם אחרי אביהם, ולא ידעו חמדה, ויהיו כל הימים כשני פרחים מתעלפים בחרבוני קיץ, ומקץ עשר שנים מתו שניהם ביגון חרישי ותיקברם אמם בשדה על יד קבר אביהם. אחד מזה ואחד מזה. וירא עגלון כי ניתק הקשר, ויכבד עוד את ידו על ישראל, ויצר להם מאד. וימיתיהו ה' ביד אהוד בן גרא, אשר שפט את ישראל בימים ההם.

ונעמי נשארה מאישה ומשני ילדיה, ותאמר: מי לי עוד פה, ומה לי פה? ויהי בשמעה כי פקד ה' את עמו לתת להם לחם, ותקם ותצא משדה מואב לשוב ארצה יהודה. ולא אבתה **רות** לשוב מאחרי חמותה כי נגע ה' בליבה ["]...אל תפגעי בי לעוזבך ... כי אל אשר תלכי אלך, ובאשר תליני אליו, עמך עמי, ואלוקיך אלוקי." [מגילת רות א' 16]]. ותעזוב עמה ואת ארצה

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ח' בסיון תשס"ב (19 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ואת מולדתה ואת אלוהיה, ותלך עם חמותה ארצה יהודה. **וערפה** שלחה את חמותה עד
גבול השדה ותישק לה, ותשב אל בית אמה כנעוריה. {ההמשך, בע"ה, מחר}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]
יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל